

залъ: „Може да е истина! Той не е изялъ моята сестрица, нека отида при нея“.

Като се научила бабата, почнала да плаче и да се моли:

— Не ходи козленце, не ходи миличко; вие ще ме оставите сама — самниничка! . . .

Прѣзъ нощта козелътъ скъсаль връвта и съ рогата отворилъ вратата и право въ гората при своята сестрица.

Като го видѣлъ вълкътъ, извикалъ :

— Много добръ! . . . козичката не ми стигаше за обѣдъ, а сега съ двамата—хубаво ще се нахраня.

— Наистина, отговорилъ козелътъ, но похубаво е, за да не се моришъ да ни дѣвчишъ, ние да влѣземъ цѣли въ устата ти.

И ето що направили :

Вълкътъ си отворилъ устата, а козлетата отишли нѣколко крачки напредъ.

Тѣ се затекли съ всичката си сила къмъ вълка и вмѣсто да влѣзатъ въ устата му, тѣ така силно го ударили съ рогчетата въ главата, че вълкътъ падналъ въ несвѣстъ на земята.

Веднага хукнали прѣзъ гората, прѣзъ пжтеки и шубраци и се спрѣли въ бабината къщица.

Тѣ заварили бабата сѣднала на двора и плачела за милитѣ си козленца.

Като ги видѣла, тя ги пригърнала и дълго врѣме цѣлувала отъ радостъ.

